

си малко съ роднини и приятели за настоящий ходъ на войната и се раздѣлихме; тѣ си отидохъ, а ний си останахме помежду си да вечеряме и спимъ.

Слѣтъ вечера градската народна стража отъ всеѣка вж-ща и човѣкъ, бѣше длъжна да излѣзе и да пази съ внимание Турскитѣ крайници на махлитѣ имъ, гдѣто да неизбѣгватъ Турцитѣ и да разесняватъ работата въ Едирне, че българската войска е комитска и малко, и да нападижтъ веднага и да съснийатъ градътъ, щото вечерята поканихъ и меня; но азъ имъ отказахъ, като забѣлжихъ, че съмъ уморенъ, цѣла нощъ съмъ вървялъ и прѣзъ денътъ даже, не съмъ си поспалъ и починалъ добрѣ; та искамъ да си почина тая нощъ, щото за другата вечеръ съмъ готовъ, които заедно съ тѣхъ забра брата ми Андонъ Иванова съ зетя ми Иванъ Русева, които излѣзохъ и отидохъ да вардятъ около градътъ, а ний другитѣ си заспахме вътрѣ въ дворътъ.

На другий денъ въ Събота 16-й Юлий съмна се, ставамъ часа къдѣ 12-тѣхъ по турски утрѣнъта малко късно, омивамъ се, тръгнувамъ самъ за къмъ полицията (управлението) и да поразгѣдамъ, какво има да се продава изъ пазарътъ (чаршията). По пътътъ като отивахъ за къмъ управлението, минахъ прѣзъ турската махла на Суддулла Бесева конакъ, видѣхъ Али ефендя Хад. Апиевъ съ бѣла привързана глава, че слѣзалъ на улицата долу да разгѣдва какво има и що нѣма изъ градътъ; но като ме видя, тѣй нѣкакъ присторено се прибра къмъ вратата на двора и влѣзе вътрѣ въ него, гдѣто бѣхъ се събрали много още други Турци, които видѣхъ съ очитѣ си прѣзъ прозорецътъ, и си заминахъ безъ да му кажа и да ми кажи нѣщо; щото оттамъ се отправихъ за къмъ чаршията (пазарътъ) и кога отидохъ та я кръстосахъ на самъ на татъкъ, никой дюкянъ не видѣхъ отворенъ, всички затворени и нѣма никакъвъ продавачъ, всичко глухо, нѣмо; мъртва тишина владѣше изъ цѣлия пазаръ, тукъ тамъ се слушахъ стъпигитѣ на прикръстовачитѣ, или на стражаритѣ, които ходихъ да пазятъ тишината, съ една дума, рѣкохъ си нѣ-